

Written by

Friday, 18 September 2009 20:32 - Last Updated Thursday, 24 September 2009 07:33

ஐக்கிய நாடுகளின் சமூக நியாயப் பேரவையின் அறிக்கைகள் வரும்போதெல்லாம் விரும்பிச் சீனா சாப்பிடும் உணவகம் அன்னலட்சுமி. அங்கு ஒரு சாப்பாட்டின் விலை 750 ரூபாய். எளிமையின் சிகரமான கலாம், அன்னலட்சுமியில் உணவருந்திக் கொண்டிருக்க, 2020இல் இந்தியாவை வல்லரசாக்க கனவு காணுங்கள் என அவர் கோருகின்ற இந்தியக் குழந்தைகளோ 2 ரூபாய் கொடுத்து ரசேன் அரிசி வாங்க இயலாத வறுமையால் பட்டினியில் சித்திக்குக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

"பரவ மழை பொய்த்து வறட்சி ஏற்பட்டாலும் நமது மக்கள் எவரும் பட்டினி கிடக்காமல் நிலை ஏற்பட அனுமதிக்க மாட்டோம்" எனக் கடந்த மாதம் மனமோகன் சிங் முழங்கிக் கொண்டிருந்த போதே, இந்தியாவின் பல பகுதிகளிலிருந்தும் பட்டினிச் சாவூச் செய்திகள் வெளிவரத் தொடங்கியிருந்தன.

மத்தியப் பிரதேச மாநிலத்தில் மட்டும் ஜூலை 2008 முதல் ஜனவரி 2009 வரை, சத்தான உணவின் உயிரிழந்த குழந்தைகளின் எண்ணிக்கை 676. அங்கு கர்ப்பிணிகளுக்குப் போதிய ஊட்டச் சத்தான உணவு இல்லாததால், ஓவ்வொரு நாலு நிமிடத்திற்கும் ஒரு குழந்தை இறந்தே பிறக்கிறது. தப்பிப் பிழைக்கும் குழந்தைகளில் 14 சதவீதம், தங்களது ஆறு வயதிற்குள் மரிந்து போகின்றன. ஊட்டச் சத்தின்மையால் வாடும் குழந்தைகளின் சதவீதம் 45இல் இருந்து 60ஆக இப்போது உயர்ந்துள்ளது.

அம்மாநிலத்தில் கிராமங்களைப் பெயர் சொல்லி அழைக்கும் வழக்கொழிந்து, பசியின் கொடும்மையால் அண்மையில் இறந்து போன குழந்தைகளின் எண்ணிக்கையைக் கொண்டு அழைக்கும் வழக்கம் உருவாகி உள்ளது. அவற்றை "ஆறு பிள்ளைகளின் கிராமம்" என்றும் "புத்து பிள்ளைகளின் கிராமம்" என்றும் அழைப்பதைக் கேட்கவோ கொடும்மையாக உள்ளது. அந்தக் கிராமங்களில் உள்ள குழந்தைகள், உப்பிய வயிறோடும் வதங்கிய கைகளோடும் பிதுங்கிய விழிகளோடும் — அவை மனிதக் குழந்தைகள் தானா என்று சந்தேகம் எழும் அளவு பட்டினியால் ஓடும்பிப் போய்க் காணப்படக்கூடியன.

Written by

Friday, 18 September 2009 20:32 - Last Updated Thursday, 24 September 2009 07:33

இவ்வாறு குழந்தைகள் பட்டினியால் சாவது குறித்து அம்மாநிலத்தை ஆளும் பா.ஜ.க. அரசு கண்டுகொள்வதாகத் தெரியவில்லை. பா.ஜ.க.வின் நாடாளுமன்ற உறுப்பினரான கணேஷ் சிங், "எதற்கெடுத்தாலும் அரசாங்கம் தான் வர வேண்டுமென இந்த மக்கள் ஏன் எதிர்பார்க்கிறார்கள்?", "தன்கையே தனக்குதவி என இருப்பவர்களுக்குத்தான் அரசு உதவும்" என திமிரோடு கிறுகிறான்.

கணேஷ் சிங்கின் தொகுதியைச் சேர்ந்த மக்கள், எதற்கெடுத்தாலும் அரசை எதிர்பார்த்திருப்பவர்களும் அல்லர். கிராமங்கள் மீது எவ்வித அக்கறையுமில்லாத அரசு, விவசாயம் செய்வ முடியாத நிலையை ஏற்படுத்திவிட்ட பிறகு, சோத்துக்கே வழியில்லாத மக்கள் தங்களது நிலங்களை மூதலில் அடமானம் வைத்தார்கள். வேறு வலையும் கிடகை காத நிலையில் ஒரு கட்டத்தில் மொத்த கிராமமும் கடனில் மூழ்கி, பசிப் பிணியால் குழந்தைகள் செத்து மடியும் சமூகம். அப்போதுதான் வேறுவழியின்றி அரசின் உதவியை அம்மக்கள் நாடினர். மக்கள் பிரதிநிதிகளாகக் கருதப்படுவாரோ அம்மக்களைப் பிச்சைக் காரர்களைப் போலச் சித்திரிக்கின்றனர்.

"உணவுக்கான உரிமை" என்ற பிரச்சார குழுவைச் சேர்ந்த சச்சின் ஜெயின், "இனம், மொழி, நிற பதேமின்றி அனைத்துத்தேசங்களிலும், குழந்தைகளுக்கு உணவளிப்பதெத்தான் தமது முதல் கடமையாகப் பெற்றோர்கள் கருதுகின்றனர். இங்கே குழந்தைகள் பஞ்சத்தில் மடிகிறார்கள் எனில், அதுதான் பஞ்சத்தின் உச்சம். இங்கு ஓட்டுமொத்த சமூகமே உணவின்றி வாட்கிறது என்று பொருள்" என்கிறார். எலும்பும் தோலுமாக மரணத்தின் பிடியில் சிக்கியுள்ள மத்தியப் பிரதேச பச்சிளம் குழந்தைகள்.

மத்தியப் பிரதேசத்தில் மட்டுமல்ல, நாடு முழுவதும் பட்டினிச் சாவுகள் நடந்தவண்ணம் உள்ளன. நாம் உணவு உற்பத்தியில் தன்னிறவைப் பெற்றுவிட்டோம், நமது கிடங்குகளில் உள்ளதானிய மட்டகைகளை ஒன்றன் மலே ஒன்றாக அடக்கினால் நிலவாக்கே கட்ட போய் வரலாம் எனப் பொருளாதார மதேகைகள் தம்பட்டம் அடித்துக்

Written by

Friday, 18 September 2009 20:32 - Last Updated Thursday, 24 September 2009 07:33

கொண்டிருக்கும் போதே, திசைகள் எங்கும் பட்பினிக் கொடும்மை நீ க்கமற நிறைந்திருக்கிறது. நல்லின் பிறப் பிடமான ஓரிசா தான் இந்தியாவிலேயே பட்பினிக் கொடும்மையில் முதலிடத்தைப் பிடித்திருக்கிறது. இந்தியாவிலேயே அதிகபட்ச இறப்பு விகிதம் உள்ள மாவட்டம் ஓரிசாவின் காலகந்தி ஆகும் (ஒவ்வொரு ஆயிரம் பேருக்கும் 140பேர் சித்தப்ப போகிறார்கள்). பட்பினிக் கொடும்மையின் இறுதிநிகழ்வான வயிற்றுப் போக்கால் இங்கு மக்கள் மடிந்து போவது வழமையாக உள்ளது. "இந்த கிராமத்தில் ஒருவன் நோயில் படுத்தால் அவன் சித்தப்ப போக வேண்டியதுதான்" என்கிறார், தனது மனவியையும், குழந்தையையும் அடுத்தடுத்து பறிகொடுத்த மதன் நாயக் என்பவர். இவ்வாறு பட்பினியால் மக்கள் சாகும் காலகந்தி போலன்கிரகராபுட் பகுதியில் இருந்துதான் ஏழு கோடீஸ்வர வடேபாளர்கள் கடந்த நாடாளுமன்றத் தரேதலில் போட்பியிட்டனர் என்பது முரணாகை.

காலகந்திக் கு அருகிலே உள்ள காசிப்பூர் பகுதியில் விவசாயம் பொய்த்துப் போனதால், உணவுக்கு வழியின்றி மக்கள் அல்லாடுகின்றனர். ஒரு காலத்தில் தமக்கென சொந்தமாக நிலம் வதைத்திருந்த பழங்குடியினரும், சிறு விவசாயிகளும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக பெரு விவசாயிகளிடம் அற்பவிலைக்குத் தமது நிலங்களை வற்று விட்டு விவசாயக் கலிகளாக மாறிப்போயுள்ளனர். விவசாயம் பொய்த்துப் போகும் போது உணவுக்கு வழியின்றி மாங்கொட்டைகளை அரதைத்து உண்கின்றனர். பஞ்சை படர்ந்து நஞ்சாகிப் போன மாங்கொட்டைகளை உட்கொண்டதால் 2001இல் இந்தப் பகுதியில் 54பேர் வாந்திபதிக் கு பலியானார்கள்.

கடந்த சில வருடங்களில், இதுவரை 540 பேர் வரை பட்பினியால் மடிந்து போனது குறித்து ஓரிசா முதல் மந்திரி நவீன் படநாயக்கிடம் கேட்ட பொழுது "இங்கு பட்பினிச் சாவே இல்லை" என்று ஓரே வரியில் கறி மழுப்பிவிட்டார். ஆனால் ஓரிசாவின் பழங்குடியினரும், விவசாயிகளும் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக சின்னை, பெங்களூர் போன்ற மாநகரங்களுக்குப் படயைடுக்கும் காட்சியோ, அவர் கிறுவது முற்றிலும் பொய் என்பதை நிரூபிக்கிறது. அவர்கள் அந்நகரங்களில் கலி வலை பார்த்து சம்பாதிப்பதில் 70 சதவீதத்தை அந்நகரங்களில் செலவழித்தது போக, மிஞ்சும் அற்பத் தொகைதான் ஓரிசாவிலுள்ள அவர்களது குடும்பத்திற்கு உணவுக்குச் செலவிடப் படுகிறது.

Written by

Friday, 18 September 2009 20:32 - Last Updated Thursday, 24 September 2009 07:33

நிலச் சீர்திருத்தத்தையொத்த சய்யத் ஓரே மாநிலம் என சி.பி.எம். கட்சியினர் பெருமையுடன் பீற்றிக் கொள்ளும் மறேசு வங்கத்தின், மறேசு மித்னாபூரில் உள்ள அம்லாசோல் கிராமத்தில் கடந்த 2004ஆம் ஆண்டிலிருந்தே பட்டினிச் சாவுகள் நிகழ்ந்து வருகின்றன. மறேசு வங்க போலி கம்யூனிஸ்டு அரசு பல மக்கள் நலத் திட்டங்களை செயல்படுத்தி வருவதாகக் கதையளந்தாலும், இன்றும் அம்லாசோல் அதே நிலைமையில் தான் உள்ளது. பட்டினிச் சாவுகளை வளிக் கொணர்ந்த அம்லாசோல் ஐச் சரேந்த சி.பி.எம். கட்சி உறுப்பினரான கலைஷ் முண்டா என்பவர், கட்சியிலிருந்து வளியேற்றப் பட்டு விட்டார் என்ற ஓரேயொரு மாற்றம் தவிர்த்து, எதுவும் மாறிவிடவில்லை. அதேபோல, லால்கரண ஓட்டிய பகுதிகளில் உணவுப் பற்றாக்குறையும், கழந்தைகள் ஊட்டச்சத்தில் லாமல் தவிப்பதும் நிரந்தரமாக நிலவுகிறது.

இம்மூன்று மாநிலங்களில் மட்டுமல்லாது இன்னும் பிறமாநிலங்களிலும் விவசாயக் காலிகளும் அவர்களது கழந்தைகளும் பட்டினியால் மரணமடைந்து வருகின்றனர். விஷம்போல ஏறும் விலைவாசி அவர்களது மரணத்தைத் துரிதப்படுத்தி வருகிறது. இந்தியாவை ஒரு வல்லரசாக மாற்றி வருவதாக ஆளும் வர்க்கம் கிறிவருகிறது. ஆனால் உண்மையில் "மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்திலும், சுகாதாரத்திலும், கழந்தைகளாகான ஊட்டச்சத்திலும் இந்தியா பஞ்சத்தில் அடிபட்ட ஆப்பிரிக்காவின் சஹாராப் பாலவைப்ப பிரதேசங்களைப் போன்று நலிவுற்று உள்ளது" என நோபல் பரிசு பெற்ற பொருளாதாரப் பேராசிரியர் அமர்த்யா சின் கிறியுள்ளார். இதுதான் வல்லரசுக் கனவுகளோடு நோஞ்சான் தலையொழியை அடக்காக்கும் இந்தியாவின் நிலைமை. வயிற்றை நிரப்ப உணவின்றிப் பச்சிளங்கழந்தைகள் ஒவ்வொரு நொடியும் சித்தைக்கொண்டிருக்கும்போது நாட்டை வல்லரசாகக் கவதையும், சந்திரனுக்கு மனிதனை அனுப்புவதையும் பற்றி மதோவிகள் அளந்து கொண்டிருக்கின்றனர். கும்பி கழுகுக்கு அழைத்தாம்! கொண்டை பிவாக்கு அழுகிறதாம்!*

அப்பு